

De hele tijd 7

Stilleven	9
2016	10
Afscheid	11
Hooiwagen	12
Een uithoek	13
Vanaf de oever	14
Vriend	15
Voor ik sterf	16
Blauw	17
Dat ik te veel	18
De laatste tijd	19
Maan	20
Adem	21
Sterven, acht etudes	22
De zeven beuken	30
Antwoord	31
Dingen van waarde	32
Twee levens	33
Sterf ik vandaag	34
Mijn moeder	35
De gesprekken	36
Januari	37
God	38
Mis	39
De tuinman en de dood	40
Plek	41

De wachtkamer 43

Orgel	45
Birgitta	46
Vink	47
Hoor de kinderen	48
Fiets	49
Wielewaal	50
Titelloos	51
Katten	52
Twintig	53
Anna	54
1. Anna onder de linde	54

2. Anna en de blinde 55
3. De zomer van de blinde 56
4. In de schaduw van de linde 57

Biezen mand 58
Braambos 59
Leeuwenkuil 60
Witte merel 61
Vergeefs of waanzinnig 62

Een kamer met een tafel en schrijfgerei 63

Vanmorgen 65
Landweg 66
Gps 67
Ik zat nooit stil 68
Vergeten 69
De barmhartige Samaritaan 70
Voor 71
Haas 72
Kijken kon ze 73
Zag ik haar schrijven 74
Enkele bedenkingen over poëzie 75
Wachtkamer 78
1 mei 2018 79

Stilleven

Wat ik zeggen wil
even niet nadenken

dan blijft het heel lang
woordeloos

de vijver breidt
zijn rust nog uit

tijd wordt gestild
als honger

een picknickmand
voor jaren

ik stilleef
met appels en kruik

waarbij een zweem geluid
een kei ketst over water

geen gemooipraat geen
geschoonschrijf deze keer

een meisje huppelt door
de woonkamer

zij valt op mijn papier
straks wordt ze vier

wat ik nog zeggen wil is
het is niets

of wacht eens even nee
ik weet het niet

2016

Wat mij is overkomen
ik werd wakker en daar ging de zomer
iemand had hem opgeslokt

het was juli ik was jarig
en de dag voordien geopereerd in
het Universitair Ziekenhuis Gent

vijf weken verbleef ik er
waarvan de helft op intensive care
slangen door mijn neus

mijn beide zijden mijn
rechterarm mijn rug en
mijn penis

ik miste de zomer heel erg
maar kreeg hem niet terug
dat jaar

ach kom dacht ik om mezelf
te troosten het is al zo
vaak zomer geweest

Afscheid

Eerst nam ik afscheid van mijn dochter
maar dat ik afscheid nam zei ik er niet bij.
Meteen daarna vertrok ik en ging
zitten op een bank bij een oever.

Daar zat ik dan en wachtte tot ik nader
kwam en plaatsnam naast mezelf. Ik zag
eruit als iemand die ik amper kende
bovendien sprak ik lachwekkend als destijds.

‘Gij werdt geboren op de dag dat Fidel Castro
de Moncada-kazerne in Santiago de Cuba aanviel.’
‘Jij toch ook,’ zei ik. ‘Dat spreekt,’ zei ik
en deden er verder het zwijgen toe.

Hier had ik naar uitgekeken ook al schaamde
ik mij een behoorlijk deel van de tijd voor elkaar.
‘Gij waart zo anders dan ik had gewild,’ zei ik.
‘Dat weet ik, het spijt me,’ zei ik.

‘Keert gij nog terug?’ vroeg ik.
Ik denk het niet, dacht ik.
Ik kwam en stak over.
Ik had me niet gekust.

Hooiwagen

Heel veel tijd blijft er
niet over en ik probeer
te wennen aan

de hooiwagen met
de hoge wielen
o de zon dat geloof je niet

hier ver vandaan
de landen waar ik nooit
ben heen gegaan die mij

nooit hebben gezien
het geeft ook niet
heden ben ik hier

Een uithoek

In een uithoek van het bos
ligt een krappe open plek
de doorgang om er te geraken
is slechts één mens breed.

Ik denk dat buiten mij er niemand komt
want vond er nergens tissues blikjes
of condooms maar vogels wonen er
die mij van verre al zien komen.

Het is mijn eigen kleine Ispahaan
ik vlucht er voor de dood naartoe
ik kom er als ik dood wil gaan
op een avond in mei bijvoorbeeld

als het stapvoets donkert
in en rondom mij. Ik zie nog hoe
de bladeren ademhalen dan
zingt een lijster mij in slaap.

Vanaf de oever

Ik was het kind dat ik was en ik stierf.
Vanaf de oever keek ik toe
vanaf de oever zag ik hoe
een sneeuwvlok op het water viel.

Graag wilde ik het tij doen keren
maar wist dat daar geen kans toe was.
Had ik een leven lang de regen
op de daken

de pluimen op mijn hoed
de aandacht van een jonge moeder
nog één keer weer het eerste liefde
ik kreeg de dood die ik verdiende.

Vriend

Tussen mijn twaalfde en mijn veertiende
hield ik hevig van een jongen uit mijn klas.

Hij stierf toen hij net zestig was
dat kwam ik later pas te weten.

Niet bij gebrek aan meisjes die
haalden gauw de bovenhand

al evenmin omdat het anders was
daar stonden wij niet bij stil

wij zwierven door een tussenland
en aten wat ons voor de voeten viel

dus kusten wij elkaar met overgave
slieden zelfs een paar keer met elkaar.

Een weekend staat mij helder nog
voor ogen: ik mocht blijven.

Hij voetbalde op zondagmorgen en ik
dat had ik mijn moeder beloofd

ging naar de mis intussen
in een wereldvreemde kerk.

Ik bid dat hij vredig heenging
dat hij een minzaam leven leidde.

Voor ik sterf

houd ik een warm pleidooi voor
een ruimere toepassing van
het innige zoenen

de verbreiding van de
zachte aard het medeleven
de strijd tegen

de wanhoop de domme
grenzen de eenzame
ademtocht en voor

de liefde die uit noodzaak
van de goeie dood
geen weet heeft